
Павел Барахвостаў



...Пакаяньне – гэта ўсьмешка вясны
І Бога паднябеснае зьзяньне...

Недасяжнае неба

КАХАНАЙ

Я ўжо побач з табою, каханка, –
Што палон мне, муры і вежы!
Я твой позірк спаткаю зранку
На прасторах лясоў бязьмежных.
Зазірну ў твае сінія вочы.
Дзе патоне водбліск сьвітаньня,
І паверу я сярод ночы
У — непераможнасьць каханьня!

НАПІСАНАЕ

1

Гэтыя словы – як сонца пляма,
Як бацькоўская хата эмігранту ў сьне.

Гэтыя словы звыкла і прама
Гучаць на вуснах: «Даруй мне».
Мы бяжым, сьпяшаемся ў мітусьні,
Захопленыя кожны сваім заданьнем.
Пакаяньне – гэта ўсьмешка вясны
І Бога паднябеснае зьзяньне.

2

Калі б сьценам спатрэбіўся суразмоўца,
Калі б іх не вынішчалі, ня спальвалі,
Не руйнавалі выбухамі,
Нягледзячы на сьвятасьць месца,
Яны б казалі,
Што такое – вайна...

НЕЗНАЁМКА

Вочы — колеру сьпелых алівак —
Глядзяць на мяне з-пад доўгіх веек.
Я адчуваю пяшчотны дотык
І сам напаўняюся энергіяй.
Для мяне ты – незнаёмка,
Якую спаткаў на жыцьцёвай дарозе.
Раптоўна, імгненна
Між намі узьнікла сувязь.
Я ўсьмешку бачу, якая
Перадаецца праз вочы.
Я дзякую казачніку,
Які падараваў мне цябе,
Нібы на дзень нараджэньня.
Хутка прыпынак, і вецер часу,
Бязьлітасны і суровы,
Закружыць мяне ў сваіх антыцыклонах,
Але тая, з незвычайнымі вачыма,
Застанецца ў памяці на-
Заўсёды ... нязьменная,
Таму што ўспаміны
Не старэюць...

СЭРЦА

Сэрца малое, каб сьвет спазнаць, —
Вось і рвецца яно, напятае.
Не спрабуе ад праўды ўцякаць,
Разрываючы рэбраў краты.

Хоць і ведае, што не пражыве
Без мужчынскай падтрымкі шкілета.
Таму ўвесну на роснай траве
Усё меней слядоў паэтаў...

ПРЫПАВЕСЬЦЬ

Спыталіся ў селяніна, што ён
Рабіў бы, калі б засталася
Жыць на сьвеце некалькі дзён:
— У полі жаў бы калосьсе!
З тым пытаньнем прыйшлі да воіна.
Гаварыў ён зусім спакойна,
Варухнуўшы гарою плеч:
— Я б узняў свой булатны меч!
Трапіўся на шляху літаратар,
Спыталі: — Ты, душ арандатар,
Што б рабіў ты перад канчынай?
— Цалаваўся б з любай дзяўчынай!

БАЛАДА ПРА КРОПЛЮ ВАДЫ

Дробная кропля з разьюшанай хмары
Упала на цёплы азёрны пясок —
Выпырхнула з-пад крылаў пачвары.
Бераг жаўцеў там, як паясок.

Срэбрам зайграла з нябёсаў вадзіца,
Холад нябёс разьліла па зямлі.
Гэткім пейзажам здалелі б натхніцца
Брэйгель, Пусэн, Сараян і Далі!

Толькі жыцьця ёй ня трэба зямнога,
Вабяць яе між аблок скавышы.
Яна – для палёту, для неба пустога
І для нязнаных, далёкіх вышынь.

Засумавала эфіру царыца,
Ціха і ўмольна благае:
— З небам ізноўку хачу я зрадніцца!
Дому другога ня знаю.

Мілая кропля, мы самі сумуем.
Маючы хлеб і да хлеба,
Мы не жывем, а уцёкі рыхтуем
На недасяжнае неба!

